

Arrest

nr. 136 403 van 16 januari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 3 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 juni 2014 die een einde stelt aan het recht van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. LEYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 28 mei 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name als partner van een Nederlandse onderdaan. Op 28 november 2013 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.2 Op 23 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te

verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die op 3 oktober 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, 57, gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

*Naam: L(...) Voorna(a)m(en): C(...) Nationaliteit: Angola
Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: Luanda RR: (...)
Verblijvende te: (...)*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht op basis van wettelijke samenwoning met de heer M(...) , D(...) (rr. (...)).

Overeenkomstig art. 42quater §5 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Op basis van het samenwoningverslag van 17.01.2014 moet worden vastgesteld dat betrokkene niet meer samenwoont met haar partner. Wat overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° (van diezelfde wet) een grond is om het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie te beëindigen. Vandaar dat op 14.02.2014 een brief werd opgemaakt waarin betrokkene verzocht werd eventuele humanitaire elementen aan te dragen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van dat verblijfsrecht. Daarop legde betrokkene de volgende documenten voor: een brief van het CAW van Antwerpen dd. 19.02.2014, PV van 9.10.2011 en een vonnis van 16.12.2011 betreffende partnergeweld, PV van 18.12.2013 met attest van klachtneerlegging, een medisch attest van een gynaecoloog 18.12.2013, attest van arbeidsongeschiktheid van 27.01.2014 tot 25.03.2014, attest betreffende Nederlandse les, bewijs van recht op kinderbezoek, schoolattesten van de 2 kinderen (kleuterklas), aanvraag voor kinderopvang, Vonnis van 12.05.2014 van de jeugdrechtsbank met afspraken betreffende de kinderen.

Op basis van het geheel van bovenstaande documenten kan wel degelijk gesteld worden dat de relatie tussen betrokkene en haar partner wel is beëindigd, ondanks dat uit het rijksregister niet kan opgemaakt worden dat de wettelijke samenwoning werd stopgezet. Vandaar dat art. 42 quater, §1, 4° (van de wet) wel degelijk van toepassing is en het verblijfsrecht van betrokkene dus kan beëindigd worden.

Het gros van de bewijsstukken om haar situatie te kaderen overeenkomstig onze brief van 14.02.2014, betreft stukken waaruit blijkt dat betrokkene slachtoffer is van intra-familiaal geweld. Overeenkomstig art. 42quater, §4 (van de wet) is dit een grond om het verblijfsrecht te kunnen behouden mits betrokkene eveneens zou aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België of in haar bestaansmiddelen zou kunnen voorzien waarmee kan voorkomen worden ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Dit is hier echter niet het geval, uit het dossier blijkt (zie vonnis van de jeugdrechtsbank 12.05.2014) dat betrokkene leefloon ontvangt sinds 20.12.2012 als persoon met gezinslast. Recentelijk hebben wij de bevestiging gekregen van de Kruispuntbank van de sociale zekerheid dat betrokkene daadwerkelijk het leefloon ontvangt sinds 1.12.2013 als familielid van een burger van de Unie. Over de voorgaande periode werd geen informatie meegedeeld.

Uit het vonnis van 12.05.2014 van de jeugdrechtsbank blijkt dat betrokkene het recht van bewaring over de minderjarige kinderen heeft. Ook dit is overeenkomstig art. 42 quater, §4 (van de wet) een grond om het verblijfsrecht te kunnen behouden mits betrokkene eveneens zou aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België of in haar bestaansmiddelen zou kunnen voorzien waarmee kan voorkomen worden ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Zoals hierboven reeds besproken is dit voor betrokkene niet van toepassing.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, tweede lid dient er ook rekening gehouden te worden met andere elementen zoals duur van het verblijf van betrokkene, dienst leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, enz. Voor zover het medisch attest dat getuigt van de arbeidsonbekwaamheid van betrokkene in de periode 27.01.2014 tot 25.03.2014 in dit kader zou zijn voorgelegd, dient opgemerkt te worden dat het hier een tijdelijke arbeidsongeschiktheid en dus ziekte betreft, waardoor dit de huidige beslissing niet in de weg kan staan. Voor zover de schoolattesten van de kinderen en het vonnis de gezinssituatie moeten staven, dient opgemerkt te worden dat het verblijfsrecht van de kinderen niet wordt betwist, 't Is aan betrokkene zelf om, in overeenstemming met de vader van de kinderen of bij vonnis, de keuze te maken over bij welke ouder de kinderen hun hoofdverblijfplaats kunnen hebben en met welke ouder een bezoeksregeling moet worden uitgewerkt. Het beëindigen van

het verblijfsrecht van betrokkene hoeft een goede regeling niet in de weg te staan. Wat betreft de graad van integratie of de economische belangen werd wellicht het attest van de Nederlandse les voorgelegd. Een cursus Nederlands volgen kan uiteraard een beëindiging van het verblijfsrecht niet in de weg staan. Gezien betrokkene reeds langer in België verblijft (weliswaar met periodes van illegaal verblijf), zou toch mogen verwacht worden dat ze als Nederlands kan en, voor zover ze op de Belgische arbeidsmarkt zou passen, intussen regelmatig is tewerkgesteld. Het geheel van de voorgelegde documenten kan het beëindigen van het verblijfsrecht dus niet in de weg staan. (...)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op.

3.2 Artikel 39/79, § 1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1. Behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:
(...)

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;”

Gelet op het feit dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf een beslissing is in de zin van voormeld artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7° en een annulatieberoep ingediend tegen zulke beslissing van rechtswege schorsend is, heeft de verzoekende partij er geen belang bij ten aanzien van deze beslissing nogmaals specifiek de schorsing te vorderen. Ook de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, het bevel om het grondgebied te verlaten, is blijkens het bepaalde in voormeld artikel 39/79, § 1, eerste lid van rechtswege geschorst.

De exceptie van de verwerende partij wordt bijgetreden. De vordering tot schorsing is zodoende onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing niet voldoende rekening houdt met “artikel 42quater, § 1, tweede lid” van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

De dienst vreemdelingenzaken heeft in haar beslissing aangegeven verzoekster het land dient te verlaten daar zij niet langer voldoet aan de voorwaarden die haar het recht op verblijf doen genieten.

Verzoekster wordt echter geconfronteerd met extreme omstandigheden van humanitaire aard die ertoe bijdragen dat het verlies van een geregistreerde partnergemeenschap onafhankelijk van haar wil gebeurde.

Verzoekster startte in 2008 een duurzame relatie met de heer M(...) D(...). Zij hebben samen drie kinderen. Doorheen de relatie werd verzoekster haar vriend geconfronteerd met psychologische problemen die van die aard waren dat de heer M(...) opgenomen werd. Wanneer de heer M(...) zijn medicatie neemt, kan zijn agressieprobleem deels onderdrukt worden. In casu escaleerde het probleem zich daar de heer M(...) het niet meer opportuun vindt zijn medicatie te nemen. Verzoekster werd hierdoor samen met haar kinderen fysiek bedreigt en belaagd. Verzoekster werd meermaals het slachtoffer van ernstige gewelddaden. Hierdoor is haar fysieke integriteit en deze van haar kinderen op constante wijze in gevaar.

Verzoekster meent dat de beslissing niet voldoende rekening houdt met artikel 42quater, §1, tweede lid, m.n. de gezins- situatie van verzoekster, m.n. stelt de beslissing:

“Voor zover de schoolattesten van de kinderen en het vonnis de gezinssituatie moeten staven, dient opgemerkt te worden dat het verblijfsrecht van de kinderen niet wordt betwist, 't Is aan betrokkene zelf om, in overeenstemming met de vader van de kinderen of bij vonnis, de keuze te maken over bij welke ouder de kinderen hun hoofdverblijfplaats kunnen hebben en met welke ouder een bezoeksregeling moet worden uitgewerkt. Het beëindigen van het verblijfsrecht van betrokkene hoeft een goede regeling niet in de weg te staan.”

Uit het vonnis van de Jeugdrechtbank blijkt inderdaad dat vader en moeder het gezag gezamenlijk uitoefenen, doch eveneens dat vader enkel een contact kan hebben met de kinderen in aanwezigheid van een "betrouwbare" derde.

Het vonnis stelt:

“Behoudens andersluidende afspraken tussen partijen verblijven de kinderen hoofdzakelijk bij moeder en wordt voorzien in een wekelijkse omgang van vader met de twee oudste kinderen, in aanwezigheid van een betrouwbare derde - tenzij anders overeengekomen in aanwezigheid van “K(…)” - alternerend tijdens de pare week op zaterdag en tijdens de onpare week op zondag, telkens van 10.00 uur tot 18.00 uur (Stuk 3).”

*Gelet op de gegeven omstandigheden van opnames, medicatie en de constante dreiging voor de fysieke integriteit oordeelde de jeugdrechtbank dat het noodzakelijk was dat vader zijn kinderen slechts kan zien in de aanwezigheid van een betrouwbare derde. De beslissing van de DVZ houdt aldus niet voldoende rekening met de gezinssituatie. De kinderen van verzoekster zijn geboren in België, lopen hier school en hebben aldus een verblijfsrecht... Het beëindigen van het verblijfsrecht voor verzoekster komt er de facto op neer dat de kinderen hun toekomst, dit omwille van de psychologische problematiek van vader (in casu een probleem van uitermate extreme agressie) gehypothekeerd zal worden.
(Stuk 4]*

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

4.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel meent verweerder te kunnen afleiden dat verzoekende partij zich beroept op een schending van artikel 42quater, §1, derde lid (in plaats van het vermelde tweede lid) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op grond van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet

een einde heeft gesteld aan haar verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekende partij houdt voor dat geen rekening werd gehouden met de gezinssituatie van verzoekende partij en dat door de gemachtigde een verkeerde beoordeling werd gemaakt van het dossier.

De beschouwingen van verzoekende partij zijn werkelijk niet ernstig, en kunnen geenszins worden aangenomen.

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht de bestreden beslissing heeft genomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete situatie van verzoekende partij heeft geoordeeld dat een einde diende te worden gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij.

Dit geheel overeenkomstig artikel 42 quater, §1 van de Vreemdelingenwet, artikel dat als volgt luidt: (...)

De vage beschouwingen van verzoekende partij kunnen dan ook geen aanleiding geven tot vernietiging van de bestreden beslissing. Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou hebben gehandeld.

Verzoekende partij meent dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geen rekening zou zijn gehouden met artikel 42quater, §1, 3e lid van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt: (...)

Dienaangaande laat de verweerder evenwel gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de gezinssituatie van verzoekende partij, doch na zorgvuldig onderzoek diende te worden besloten dat deze niet van aard is dat het verdere verblijf van verzoekende partij erdoor gerechtvaardigd wordt.

Immers, er wordt uitdrukkelijk melding gemaakt van het feit dat aan de verzoekende partij bewijzen werden opgevraagd per schrijven dd. 14.02.2014 (kennisname door verzoekende partij op 10.05.2014). Er wordt ook melding gemaakt van de voorgelegde stukken.

De verzoekende partij heeft afdoende de kans gekregen om bewijzen voor te leggen zoals omschreven in artikel 42quater, §1 in fine van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij wijst op het gegeven dat zij meermaals het slachtoffer werd van ernstige gewelddaden. Verzoekende partij houdt in haar verzoekschrift verder voor dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat vader en moeder inderdaad gezamenlijk het gezag uitoefenen, doch dat vader enkel contact kan hebben met de kinderen in aanwezigheid van een betrouwbare derde. Er wordt in het verzoekschrift eveneens melding gemaakt van het feit dat de kinderen zijn geboren in België, hier school lopen en aldus een verblijfsrecht hebben.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft hieromtrent evenwel als volgt gemotiveerd : (...)

Verweerder dient de aandacht te vestigen op artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende stipuleert : (...)

Verzoekende partij betwist niet dat zij op heden geen werknemer of zelfstandige is in België en betwist evenmin een leefloon te ontvangen. Op grond van voormelde omstandigheden kunnen de elementen nopens het intra-familiaal geweld en nopens het recht van bewaring van de kinderen op grond van het vonnis van de Jeugdrechtbank door de gemachtigde niet in aanmerking worden genomen: er is niet voldaan aan de wettelijke voorwaarden van artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet.

Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat deze gegevens niet van die aard zijn om de beëindiging van het verblijfsrecht in de weg te staan.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar het feit dat de kinderen zijn geboren in België, hier school lopen en aldus een verblijfsrecht hebben, dient verweerder op te merken dat uit de bestreden beslissing uitdrukkelijk blijkt dat het verblijfsrecht van de kinderen niet wordt betwist.

De gemachtigde voegt hieromtrent toe dat het ‘aan betrokkene zelf [is] om, in overeenstemming met de vader van de kinderen of bij vonnis, de keuze te maken over bij welke ouder de kinderen hun hoofdverblijfplaats kunnen hebben en met welke ouder een bezoeksregeling moet worden uitgewerkt. Het beëindigen van het verblijfsrecht van betrokkene hoeft een goede regeling niet in de weg te staan’.

Aangezien het verblijfsrecht van de kinderen niet wordt beëindigd, zijn de elementen inzake het schoolgaan en dergelijke niet ter zake dienend. Het is aan verzoekende partij zelf om hierover een concrete regeling met de vader van de kinderen op punt te stellen.

In zoverre verzoekende partij zich in fine van het verzoekschrift nog het recht voorbehoudt om later aanvullende stukken neer te leggen, laat de verweerder gelden dat dit niet kan in het kader van het annulatiecontentieux.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig nadien nog nieuwe stukken voorbrengen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, diende te worden beëindigd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de artikel 42quater van de Vreemdelingenwet waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.3 Gezien de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, wordt het enig middel bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarvan de verzoekende partij meent dat er niet voldoende rekening werd gehouden, met name artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. Zowel in de bestreden beslissing als in het verzoekschrift wordt verkeerdelijk verwezen naar het tweede lid van deze bepaling, maar uit de inhoud van zowel de bestreden beslissing als het verzoekschrift blijkt dat het derde lid van de betrokken bepaling bedoeld wordt. Ook de verwerende partij betreft in haar nota met opmerkingen haar verweer (onder meer) op voormeld artikel 42quater, § 1, derde lid.

Artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift louter ingaat op dat onderdeel van de motivering dat gesteund is op artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. Er dient te

worden vastgesteld dat de gemachtigde wel degelijk gemotiveerd heeft omtrent verschillende stukken die door de verzoekende partij werden voorgelegd naar aanleiding van brieven van 14 februari 2014 van de verwerende partij waarin gevraagd werd in het licht van de artikelen 42^{quater}, § 1, derde lid en 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet nuttige documenten voor te leggen. De verzoekende partij betwist ook niet dat de bestreden beslissing een motivering in dit kader bevat, zij verwijst er zelf uitdrukkelijk naar, maar ze benadrukt dat in het vonnis van de jeugdrechtbank gesteld wordt dat de vader enkel een contact kan hebben met de kinderen in aanwezigheid van een betrouwbare derde. Zij stelt dat aldus niet voldoende rekening werd gehouden met de gezinssituatie, dat haar kinderen in België geboren zijn, hier school lopen en een verblijfsrecht hebben, en dat het beëindigen van haar verblijfsrecht er *de facto* op neerkomt dat de kinderen hun toekomst, dit omwille van de psychologische problematiek van de vader (*in casu* een probleem van uitermate extreme agressie) gehypothekeerd zal worden.

Uit het vonnis van 12 mei 2014 van de jeugdrechtbank te Antwerpen, dat zich in het administratief dossier bevindt, en waarnaar zowel in het verzoekschrift als in het betrokken onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing verwezen wordt, blijkt dat de ouders het ouderlijk gezag gezamenlijk uitoefenen, maar dat de kinderen behoudens andersluidende afspraken tussen partijen hoofdzakelijk bij de moeder verblijven, en dat wordt voorzien in een wekelijkse omgang van de vader met de tweede oudste kinderen, in aanwezigheid van een betrouwbare derde – tenzij anders overeengekomen in aanwezigheid van “K(...)” – alternerend tijdens de pare week op zaterdag en tijdens de onpare week op zondag, telkens van 10.00 uur tot 18.00 uur.

In het onderdeel van de motivering dat betrekking heeft op artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet wordt met betrekking tot voormeld vonnis gesteld dat het verblijfsrecht van de kinderen niet betwist wordt, dat het aan de betrokkene zelf is om, in overeenstemming met de vader van de kinderen of bij vonnis, de keuze te maken over bij welke ouder de kinderen hun hoofdverblijfplaats kunnen hebben en met welke ouder een bezoeksregeling moet worden uitgewerkt, en dat het beëindigen van het verblijfsrecht van betrokkene een goede regeling niet in de weg hoeft te staan. Samen met de verzoekende partij merkt de Raad echter op dat in voormeld vonnis uitdrukkelijk bepaald wordt dat de vader enkel contact mag hebben met de kinderen in aanwezigheid van een betrouwbare derde. Daarnaast wordt ook in de brief van 3 juni 2014 van het CAW, waarbij de bijkomende nuttige stukken aan de verwerende partij werden overgemaakt, verwezen naar voormeld vonnis en uitdrukkelijk aangegeven dat de verzoekende partij het recht van bewaring heeft en aan de vader slechts een zeer beperkt omgangsrecht toegekend werd, gelet op zijn verleden van intra-familiale geweldplegingen. Gelet op de concrete inhoud van het vonnis van 12 mei 2014 dat door de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing werd voorgelegd en op de concrete gezinssituatie op heden en in het verleden, zoals die blijkt uit de verschillende stukken die door de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing werden voorgelegd, dient te worden vastgesteld dat het kennelijk onredelijk is te oordelen dat het *“aan de betrokkene zelf (is) om, in overeenstemming met de vader van de kinderen of bij vonnis, de keuze te maken over bij welke ouder de kinderen hun hoofdverblijfplaats kunnen hebben en met welke ouder een bezoeksregeling moet worden uitgewerkt”, en vervolgens dat “(h)et beëindigen van het verblijfsrecht van betrokkene (...) een goede regeling niet in de weg (hoeft) te staan”,* wanneer uit voormeld vonnis van de jeugdrechtbank uitdrukkelijk blijkt dat de vader slechts één keer per week een omgangsrecht met zijn twee oudste kinderen heeft en dit slechts in aanwezigheid van een betrouwbare derde, waarbij de Raad bijkomend opmerkt dat voor het jongste kind zelfs in het geheel geen omgangsrecht wordt toegestaan. De verzoekende partij maakt zodoende aannemelijk dat niet voldoende rekening werd gehouden met de gezinssituatie, zodat een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet dient te worden aangenomen.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat wel degelijk werd rekening gehouden met de gezinssituatie van de verzoekende partij, maar dat na zorgvuldig onderzoek diende te worden besloten dat deze niet van aard is dat het verdere verblijf van de verzoekende partij erdoor gerechtvaardigd werd. Ook geeft zij aan, zoals ook reeds in de bestreden beslissing werd gesteld, dat het aan de verzoekende partij zelf is om over het verblijfsrecht van de kinderen een concrete regeling met de vader van de kinderen op punt te stellen. Met dit betoog antwoordt de verwerende partij echter niet op de concrete uiteenzetting in het verzoekschrift, zodat dit betoog aan het hogergestelde geen afbreuk kan doen. Voor het overige verwijst de verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog naar artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° en § 4 van de vreemdelingenwet, maar de onderdelen van de motivering van de bestreden beslissing die op deze bepalingen betrekking hebben, worden door de

verzoekende partij niet betwist, zodat de opmerkingen van de verwerende partij hieromtrent *in casu* niet ter zake doen.

4.4 Het enig middel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Het gegeven dat de beslissing die een einde stelt aan het recht van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of aan haar recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet een einde kan worden gesteld.

Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 juni 2014 die een einde stelt aan het recht van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE